



мар'яна савка

пора плодів і квітів

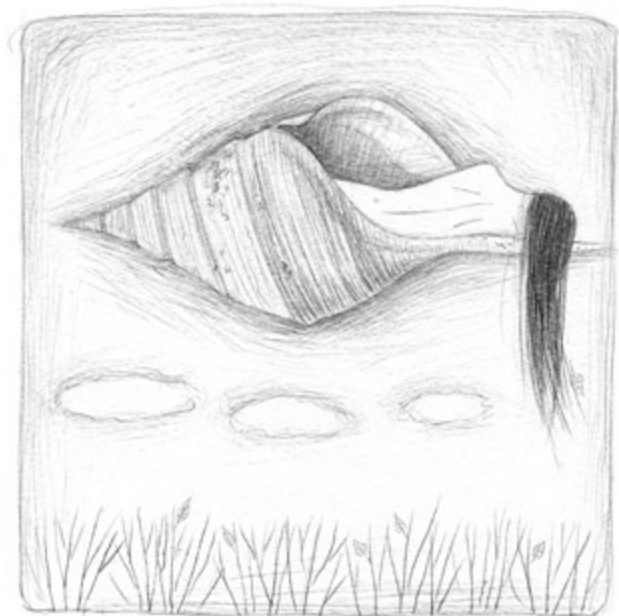
книга зібраних віршів

ЛЬВІВ
ВИДАВНИЦТВО СТАРОГО ЛЕВА
2013

* * *

вірші бродять в моїй голові,
 наче вівці без пастиря,
 ходять краплі дощу по траві
 ...лиш не впасти би...

перші краплі важкі
 б'є дощем.
 вечорова година.
 щем.



оголені русла

оголені русла

(1995)

* * *

Це вулиця Ліста. Це місяць, либонь, листопад.
 Навала прозорості неба у чорній оправі.
 І цей перехожий – смаглявий і юний Синдбад.
 І ми – не чужі. І зустрінемося, може, на каві.
 А снилося: море, холодне й тривожне вночі.
 Чорніє причал у старому порту. І небавом,
 Узявши на плечі сувій дорогої парчі,
 Ти сходиш на берег багатим купцем-мореплавом.
 І щойно в кварталах погасять останню свічу,
 І море затихне, і зорі ряхтітимуть тьмяно,
 Ти діву русяву ховасиш у срібну парчу –
 І мить не минає, і пахне русинка медвяно.
 Це вулиця Ліста. Танцюють сльозинки в очах
 Від шалу осіннього сонця. Кінець листопада.
 У сивих заметах, либонь, дотліває парча.
 Калюжі і брук – іграшкові порти для Синдбада.

* * *

Малюнки на камені. Перші листки осінні:
 Прогулянка містом, якого давно немає.
 Нас двос у світі. Скрипуче соло трамвая.
 І очі примружені, карі і світло-сині.
 Малюнки на камені. Ящірки срібна спинка.
 Люблю тебе ніжно і якимось позачасово.
 Вітри розсипають волосся. Все зафіксовано
 На фото: твій профіль, листя летить неспинно.
 Малюнки на камені. Сонце в долоні тепле.
 Це згублене місто застелено пелюстками.
 Нас двос на світі. І пальці мої стискають
 Пружині і холодні міцні жоржинові стебла.

* * *

Тут навіть гуркіт трамвая – вечірніми дзвонами.
 Тут навіть дим – не гіркий, а солодко-солоний.
 Тут навіть мряка м'яка, як дитяча долоня.
 Тут кожна площа здійснюється білою птахою.
 Тут кожне дерево пнеться до сонця над дахом.
 Тут кожна квітка твоїми губами пахне.

* * *

Віллитаєте, дерева. Прошай, нетутешня пташко.
 Ані докору з уст. Нам лишається довга сльота.
 В керамічному глечикі – кілька засохлих ромашок.
 Ікебана від літа, довершена і проста.
 Півгодини дощу, півгодини ясного неба.
 Вогко дихає камінь бароко і рококо.
 Нагулятися містом, потім піти до себе,
 Відігрітись на кухні, запарити молоко.
 Підійти до вікна і дивитись, як дужий вітер
 Нагинає дерева і листя в саду мете.
 І про щось промовчати, торкнувши засохлі квіти.
 І про щось говорити: про вітер, про листя, про те,
 Що ця осінь така, як чудна перезріла панна –
 То дарує вам усміх, то хусточку мочить слізьми.
 А в долоні від літа – хіба що суха ікебана.
 І щодень по пелюстці її обриваємо ми.

ДЖАЗОВА КОЛІСКОВА

Спи мій коханий
місто забуло про нас
все вимикаю
слухаю радіо-джаз

галас заюрмлених вулиць
і гуркіт метро
дивних людей вимикаю
з розмовами про

те що чомусь загубилось
у плетиві фраз
спи мій коханий
слухаю радіо-джаз

ти засинаєш
на пограниччі світів
хай тобі сниться
те чого спрагло хотів

хочеш мене уві сні?
то наспінь тобі я
ніжна мелодія квітка
стрімка течія

і не пунцу в твої сні
ні журби ні образ
світ вимикаю
слухаю радіо-джаз

Жінка, котру пробудили над ранок, прочинена брама,
Першому світау з-за обрію ледь відкрита.
Тіло її ще занурене в ніч. Як у купіль.
Долоні дитинно безвольні.
Сон стікає по шкірі її, як грудне молоко.
Пригубити б його.
Приголубити.
Пити.
Пити блакитну розніженість,
Що струмус у жилках занадто тонких зап'ястків.
Розгортати її тонкоткані сувої,
Шукаючи входу без жодного виходу.
Жінку відкривати над ранок,
Ніби вводити в храм.
І, спливаючи ніжністю,
Бути її підніжжям.

чорнявий ангеле,
тужиш, як лечу понад містом цієї надривної осені.
тягнешся по цигарки. а вони відсиріли.
і кишеня над серцем порожня.
малюєш лінії наших маршрутів.
вгору-вниз.
десь зустрінемося.
може. пошепки. німо. небом в очах.
а крила в таких мозолях.